

LIBRIS

We know
books

JULIA QUINN

**SCANDALUL
ÎNAINTE DE TOATE**

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Capitolul 1

Kent, Anglia

1791

Măcar nu murise nimeni.

În afară de asta, Nicholas Rokesby habar nu avea de ce fusese chemat acasă, în Kent.

Dacă ar fi murit cineva, se gândi el, tatăl lui i-ar fi dat de înțeles în mesajul pe care i-l trimisese în Edinburgh. Îl trimisese cu un emisar, deci era clar o problemă urgentă. Dar, dacă ar fi murit cineva, Lord Manston sigur ar fi scris mai mult decât atât:

Te rog să revii la Crake cât de repede se poate. Este foarte important ca eu și mama ta să discutăm cu tine cât mai curând.

Îmi pare rău că îți întrerup studiile.

Tatăl tău iubitor,

Manston

Nicholas ridică privirea spre coroana familiară a copacilor, în timpul celor o sută de metri din călătoria lui. Călătorise deja de la Edinburgh la Londra cu diligența, de la Londra la Maidstone cu poștalionul, iar acum traversa călare ultimii 25 de kilometri.

Ploaia în sfârșit se oprișe, slavă Cerului, dar armăsarul lui improșca o cantitate ridicolă de noroi în toate părțile. Iar între noroi și polen, Nicholas avea sentimentul că, atunci când avea să ajungă acasă, la Crake, avea să arate de parcă suferea de impetigo.

Crake. Rămăseseră mai puțin de doi kilometri de străbătut.

După o baie fierbinte și o masă caldă, avea să afle motivul care îl agitase în asemenea măsură pe tatăl lui.

Ar fi fost bine să fie ceva serios. Nu moartea, firește, dar dacă afla că fusese pus să străbată două țări doar pentru că unul dintre frații lui primea vreun premiu de la rege, era în stare să rupă un braț sau două.

Mai știa cum să o facă. Toți studenții de la Medicină erau obligați să asiste la intervenții chirurgicale când se ivea ocazia. Nu era neapărat partea preferată a lui Nicholas din programă. El prefera aspectele mai cerebrale ale medicinei – evaluarea simptomelor și rezolvarea enigmelor mereu în schimbare, care conduceau la stabilirea unui diagnostic. Dar în această perioadă era important să știi să amputezi un membru. Era adesea singurul mijloc de apărare pe care îl avea doctorul împotriva infecției. Ce nu puteai să vindeci trebuia să tai din rădăcină.

Totuși, era bine să vindeci.

Nu, era mai bine să previi. Să oprești problemele înainte ca ele să apară.

Nicholas își dădu ochii peste cap când Crake se ivi, în sfârșit, în zare. Avea senzația că, indiferent de natura problemei care îl adusese în Kent în acea zi ploioasă de primăvară, aceasta era pe cale să se rezolve.

De asemenea, frații lui nu primeau premii de la rege. Erau într-adevăr gentlemeni toți trei.

Își îndemnă calul la trap în timp ce urmă ultima unduire a aleii. Nu mai vedea cu coada ochiului copacii și, dintr-odată, i se dezvălui casa lui, impunătoare și solidă – structura veche de două secole și jumătate răsărind din pământ ca o zeiță de calcar. Nicholas se minună mereu că o clădire atât de mare și de ornamentată reușea atât

de bine să rămână ascunsă până ce te apropiai de ea. Bănuia că era o urmă de poezie în asta, în faptul că se lăsa surprins la nesfârșit de ceva care făcuse dintotdeauna parte din el.

Trandafirii mamei lui erau în floare, roșii, rozalii și bătuți, așa cum le plăceau tuturor, iar pe măsură ce se apropia, Nicholas le simți parfumul în aerul jilav, plutind ușor peste hainele și pe sub nasul lui. Nu îi plăcuse niciodată în mod deosebit mirosul trandafirilor – prefera florile mai puțin pretențioase –, dar când toate se împleteau în asemenea momente: trandafirii, ceața, umezeala pământului...

Se simțea acasă.

Nu părea să conteze că nu-și dorise să fie aici, cel puțin câteva săptămâni în plus. Aici era acasă, el era acasă, iar gândul îl liniștea, chiar dacă mintea îi era alertă de neliniște, întrebându-se ce dezastu îl chemase înapoi acasă.

Personalul trebuia să fi fost avertizat de sosirea lui iminentă, căci un rânđaș îl aștepta pe alee să se ocupe de armăsarul lui, iar Wheelock deschise ușa înainte ca Nicholas să apuce măcar să urce scările din față.

– Domnule Nicholas, spuse majordomul. Tatăl dumneavoastră vrea să vă vadă numaidecât.

Nicholas făcu semn spre ținuta improșcată cu noroi din cap până în picioare.

– Sigur și-ar dori ca...

– A spus numaidecât, domnule. Bărbia lui Wheelock coborî, aproape imperceptibil, atât cât să arate spre partea din spate a casei. Este cu mama dumneavoastră în salonul verde-auriu.

Nicholas își simți fruntea încruntându-se de confuzie. Familia lui era mai puțin formală decât majoritatea, mai ales când erau aici, la țară, dar o haină plină de noroi nu era niciodată o ținută acceptabilă în salonul preferat al mamei.

– O iau eu, zise Wheelock, întinzând mâna spre haină.

Bărbatul avusese dintotdeauna un talent extraordinar de a-ți citi mintea.

Nicholas coborî privirea spre cizmele lui.

– Eu m-aș duce pur și simplu, rosti Wheelock.

Doamne Dumnezeule, poate chiar murise cineva!

– Știi despre ce este vorba? întrebă el, întorcându-se pentru ca Wheelock să-i tragă haina de pe umeri.

– Nu se cuvine să o spun eu.

Nicholas aruncă o privire înapoi peste umăr.

– Deci știi.

– *Domnule.*

Wheelock păru îndurerat.

– Urma să vin acasă în mai puțin de o lună.

Wheelock evită privirea lui Nicholas în timp ce se prefăcea a îndepărta picățele uscate de noroi de pe haină.

– Cred că timpul are o oarecare importanță.

Nicholas se frecă la ochi. Dumnezeule, cât de obosit se simțea!

– Îți place să vorbești în dodii?

– Nu neapărat.

Ceea ce era o minciună sfruntată. Lui Wheelock îi plăceau la nebunie eufemismele la care apelau doar majordomii care erau foarte siguri în pozițiile lor. Dar Nicholas își dădu seama că lui Wheelock nimic nu i se părea demn de apreciat în această conversație specială.

– Îmi pare rău, zise Nicholas. E neinspirat din partea mea să te pun într-o asemenea situație. Nu e nevoie să mă anunți. Îmi iau cizmele pline de noroi și mă duc să-i caut pe ai mei.

– În salonul verde-auriu, îi aminti Wheelock.

– Desigur, murmură Nicholas.

De parcă ar fi uitat.

Intrarea în salonul verde-auriu se afla la capătul coridorului, iar Nicholas făcuse de prea multe ori acest drum scurt pentru a ști sigur că părinții lui îl auziseră când intrase în casă. Podelele erau din marmură, mereu lustruite la perfecție. Picioarele în ciorapi alunecau ca niște patine pe gheață, iar pantofii răsunau suficient de tare încât să imite o mică orchestră.

Dar, când ajunse în dreptul ușii deschise și aruncă o privire înăuntru, nici unul din părinții lui nu se uită în direcția lui. Tatăl lui

stătea lângă fereastră, privind spre peluza înverzită, iar mama lui era ghemuită în locul ei preferat de pe canapeaua verde-mentă.

Spusese dintotdeauna că partea stângă este mai comodă decât cea dreaptă. Toți cei cinci copii ai ei testaseră această teorie, mutându-se dintr-o parte în alta, și nici unul nu reușise să ajungă la aceeași concluzie. La drept vorbind, nimeni nu ajunsese la vreo concluzie care să poată fi verificată. Mary afirmase că în ambele părți te simțai la fel, Edward subliniase că singura cale de a te simți cu adevărat comod era să ridici picioarele, ceea ce în general nu era permis, iar Andrew sărise de atâtea ori dintr-un loc în altul încât rupsese cusătura uneia dintre pernițe. George declarase că tot exercițiul era ridicol, dar nu înainte de a încerca pe pielea lui. Cât despre Nicholas...

Avea doar cinci ani la vremea acestui experiment de familie. Dar se așezase în fiecare loc înainte să se ridice și să declare:

– Ei bine, nu putem să dovedim că se înșală.

Idee care, își dăduse el seama odată cu trecerea timpului, părea să fie valabilă în multe dintre aspectele vieții.

Să dovedești că un lucru era corect nu însemna același lucru cu a dovedi contrariul.

Iar dacă partea din stânga canapelei o făcea fericită pe mama lui, cine era el să spună altceva?

El șovăi o clipă în prag, așteptând ca unul din părinții lui să-i observe prezența. Nu o observă, așa că intră, oprindu-se la marginea covorului. Lăsase deja o dâră de noroi pe coridor.

Își dresе glasul, iar în cele din urmă, se întoarseră amândoi.

Mama lui vorbi prima:

– Nicholas, zise ea, întinzând brațul spre el. Slavă Domnului că ai ajuns!

Se uită îngrijorat de la un părinte la altul.

– S-a întâmplat ceva?

Era cea mai stupidă întrebare din lume. Sigur că se întâmplase ceva. Dar nimeni nu era îmbrăcat în negru, deci...

– Ia loc, îi zise tatăl lui, făcând semn spre canapea.

Nicholas se așeză lângă mama, luându-i mâna într-a lui. Părea gestul firesc. Dar ea îl luă prin surprindere când și-o retrase și se ridică în picioare.

– Vă las să discutați, rosti ea. Își puse mâna pe umărul lui Nicholas, dându-i de înțeles că nu trebuia să se ridice. O să fie mai ușor dacă nu sunt aici.

Ce naiba? Era o problemă care trebuia rezolvată, iar mama lui nu doar că *nu* se ocupa personal, dar chiar se retrăgea de bunăvoie?

Nu era ceva normal.

– Mulțumesc că ai venit atât de repede, murmură ea, aplecându-se să-l sărute pe obraz. Mă liniștește mai mult decât ți-ai putea închipui. Întoarse privirea spre soțul ei. O să fiu la biroul meu dacă ai nevoie să...

Păru să nu știe ce să spună. Nicholas nu o mai văzuse niciodată atât de tulburată.

– Dacă ai nevoie de mine, spuse ea în cele din urmă.

Nicholas o privi pe mama lui plecând, tăcut și probabil mut de uimire, până când închise ușa în urma ei. Se întoarse spre tatăl lui.

– Ce se întâmplă?

Tatăl lui oftă și se scurse un moment greu și apăsător înainte de a spune:

– A avut loc un incident. Tatăl lui fusese dintotdeauna un maestru al eufemismelor pline de politețe. Ar trebui să bei ceva.

– *Domnule.*

Nicholas nu voia să bea. Voia o explicație. Dar aici era vorba despre tatăl lui, astfel că acceptă băutura.

– E vorba de Georgiana.

– Bridgerton? întrebă Nicholas neîncrezător, de parcă ar mai fi existat o Georgiana la care s-ar fi putut referi tatăl lui.

Lord Manston încuviință grav din cap.

– Deci n-ai auzit nimic.

– Am fost la Edinburgh, îi aminti Nicholas.

Tatăl lui luă o gură de coniac. O gură ceva mai mare decât ar fi fost normal atât de devreme, dimineața. Sau, de altfel, în orice moment al zilei.

– Ei bine, ce ușurare!

– Cu respect, domnule, te-aș ruga să fii mai puțin enigmatic.

– A avut loc un incident.

– Tot enigmatic rămâi, mormăi Nicholas.

Dacă tatăl lui îl auzise – și, sincer, Nicholas credea că îl auzise –, nu trădă nici o reacție. În schimb, își dresе glasul și zise:

– A fost răpită.

– Poftim? Nicholas sări în picioare, paharul de coniac alunecându-i printre degete pe covorul prețios de pe podea. Nu te-ai gândit că ar trebui să începi conversația cu asta? Dumnezeu, cineva a...

– Liniștește-te, rosti tatăl lui tăios. A fost recuperată. Este în siguranță.

– A fost...

– Nu a fost dezonorată.

Nicholas simți cum ceva necunoscut i se strecură prin vene. Ușurare, bănuie el, dar și altceva. Ceva usturător și amar.

Întâlnise femei care fuseseră forțate să întrețină relații sexuale împotriva voinței lor. Era ceva care lăsa urme. În trupurile lor, ceea ce credea că putea înțelege puțin, și în sufletele lor, ceea ce știa că nu putea înțelege nicicum.

Sentimentul care îl încerca era mai ascuțit decât ușurarea. Avea dinți și venea însoțit de străfulgerarea mută a furiei.

Georgiana Bridgerton era ca o soră pentru el.

Nu, nu chiar o soră. Nu, nu chiar. Dar fratele ei Edmund îi *era* ca un frate, îi era mai apropiat decât propriul frate, la drept vorbind.

Lord și Lady Manston crezuseră că terminaseră cu copiii când apăruse Nicholas în peisaj. Era cu opt ani mai mic decât următorul lui frate. Când crescuse îndeajuns ca să facă și altceva decât să meargă de-a bușilea în scutece, toți erau deja plecați la școală.

Dar Edmund Bridgerton fusese mereu prin preajmă, la doar câțiva kilometri depărtare, la Aubrey Hall. Erau aproape de-o seamă, născuți la doar două luni distanță unul de altul.

Fuseseră de nedespărțit.

– Ce s-a întâmplat? îl întreabă Nicholas pe tatăl lui.

– Un nemernic vânător de avere s-a ținut după ea, spuse tatăl lui pe un ton acid. Fiul lui Nithercott.

– Freddie Oakes? zise Nicholas foarte surprins.

Se duseseră împreună la școală. Cel puțin câțiva ani. Freddie nu mai apucase să termine. Omul era îndrăgit de toată lumea, arătos și extraordinar de bun la crichet. Se dovedise însă că singurul lucru mai rău decât să pici la examene era să trișezi la examene. Omul fusese exmatriculat de la Eton la 16 ani.

– Așa e, murmură Lord Manston. Îl cunoști.

– Nu prea bine. Nu am fost niciodată prieteni.

– Nu?

– Nu am fost niciodată prieteni, îl lămuri Nicholas. Toată lumea se înțelegea bine cu Freddie Oakes.

Lord Manston îi aruncă o privire tăioasă.

– Îi iei apărarea?

– Nu, rosti Nicholas la repezeală, deși fără să știe de ce, căci habar nu avea ce se întâmplase. Totuși, era greu să-ți închipui un scenariu în care Georgiana să fi fost de vină. Doar că se spune că a fost mereu un tip foarte îndrăgit. Nu era *răutăcios*, dar chiar nu voiai să-l calci pe nervi.

– Deci era certăreț.

– Nu. Nicholas se frecă la ochi. La naiba, era obosit! Și era aproape imposibil să explici complexitatea ierarhiei sociale de la școală cuiva care nu fusese acolo. Doar că... nu știu. După cum am spus, n-am fost chiar prieteni. El era... superficial, bănuiesc.

Tatăl lui îi aruncă o privire curioasă.

– Sau poate că nu era. Sincer, n-aș putea să-mi dau cu părerea. Nu am vorbit niciodată cu el despre altceva în afară de ce aveam la micul dejun sau despre cine se ducea acasă în vacanța dintre

semestre. Nicholas se gândi o clipă, căutând prin amintirile din școală. Juca mult crichet.

– Și tu jucai crichet.

– Nu jucam bine.

Era un semn al epuizării tatălui său faptul că nu îl corectă imediat. În mintea contelui de Manston, toți cei patru fii ai săi fuseseră făcuți după chipul și asemănarea lui – sportivi minunați, care dominau terenurile de sport de la Colegiul Eton.

Se înșela doar în parte.

Nicholas nu era un atlet neiscusit. Dimpotrivă, era un spadasin foarte bun și trăgea cu pușca sau cu arcul mai bine decât oricare dintre frații lui. Dar, dacă îl puneai pe un teren cu o minge (de orice fel) și alți câțiva bărbați, nu mai avea nici o speranță. Era un talent să-ți găsești locul într-un grup. Sau poate un instinct. În orice caz, lui îi lipsea. Crichetul, jocul de teren, jocul de perete...

Era groaznic la toate. Cele mai cumplite amintiri din școală erau legate de terenurile de joc. Senzația de a fi urmărit și considerat nepotrivit... Singurul lucru mai groaznic era să aștepti să se aleagă echipele. Băieților nu le lua mult până când să-și dea seama cine știa să lovească într-o minge și cine avea o țință impecabilă.

Și cine nu.

Își închipuia că la fel se întâmpla în mediul academic. După doar câteva luni la Eton, toată lumea știa că el era cel care obținea punctajul maxim la științe. Până și Freddie Oakes venea din când în când la el pentru ajutor.

Nicholas ingenunche ca să ridice paharul de sticlă pe care îl scăpase. Îl privi câteva secunde, încercând să-și dea seama dacă avea nevoie de o minte limpede sau de ceva care să-i mai înmoaie percepțiile.

Probabil ceva la mijloc.

Se uită la tatăl lui.

– Poate că ar fi bine să-mi povestești ce s-a întâmplat, spuse el, traversând încăperea ca să-și umple din nou paharul.

Avea să decidă mai târziu dacă voia să-l bea.

– Prea bine. Tatăl lui își așază propriul pahar cu un zgomot înfundat. Nu știu sigur când s-au întâlnit, dar Oakes și-a exprimat clar intențiile. Îi făcea curte. Mama ta credea că erau șanse mari să o ceară în căsătorie.

Nicholas nu-și dădea seama de ce avea mama lui impresia că putea să citească gândurile lui Freddie Oakes, dar acum chiar nu era momentul să sublinieze acest lucru.

– Nu știu dacă Georgiana ar fi acceptat, continuă Lord Manston. Oakes joacă prea mult la jocuri de noroc – cu toții știm asta –, dar până la urmă va avea titlul de baron și nu este ca și cum Georgie ar întineri.

La 26 de ani, Georgie era doar cu un an mai mică decât Nicholas, dar el știa prea bine că femeile nu îmbătrâneau la fel ca bărbații, cel puțin când venea vorba de obiceiurile și moravurile căsniciei englezești.

– În orice caz, continuă tatăl lui, Lady Bridgerton și mama ta erau la Londra – la cumpărături, îmi închipui. N-am întrebat... Și Georgiana s-a dus cu ele.

– Dar nu pentru sezon, murmură Nicholas.

Din câte știa el, Georgie nu își făcuse niciodată debutul în cadrul unui sezon la Londra. Spusese că nu-și dorise niciodată asta. El nu ceruse alte explicații. Un sezon la Londra îi părea la fel de atrăgător ca perspectiva unui dinte pe care trebuia să ți-l scoți, deci cine era el să o ia la întrebări?

– Doar într-o vizită, îi confirmă tatăl lui. Sunt sigur că s-a dus la vreun eveniment sau altul. Dar nimic oficial. Oricum, sezonul aproape că se încheiase. Dar Oakes a venit în vizită de mai multe ori și a scos-o la plimbare pe Georgiana.

Nicholas sorbi o gură de coniac și se întoarse spre tatăl lui.

– Cu permisiunea lui Lady Bridgerton?

Lord Manston încuviință grav din cap și sorbi lung din băutura.

– Totul a fost cum se cade. Camerista ei i-a însoțit. S-au dus la o librărie.

– Pare ceva ce ar face Georgie.

Tatăl lui încuviință din cap.

– Oakes a luat-o pe sus când au ieșit. Sau, mai bine zis, a răpit-o. S-a urcat de bunăvoie în trăsură lui, ce putea să mai facă?

– Dar camerista?

– Oakes a împins-o pe trotuar înainte să urce în trăsură.

– Dumnezeu, se simte bine?

Dacă se lovise la cap, putea să fie ceva foarte serios.

Lord Manston clipi nedumerit, iar lui Nicholas îi trecu prin minte că probabil tatăl lui nu se gândise la sănătatea cameristei.

– Probabil se simte bine dacă n-ai auzit nimic, zise Nicholas.

Tatăl lui rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

– Acum e acasă.

– Georgie?

Tatăl lui încuviință din cap.

– A fost cu el doar o zi, dar răul a fost făcut.

– Credeam că ai spus că nu a...

Tatăl lui trânti paharul pe mäsută.

– Nu trebuie să fi fost întinată pentru ca reputația ei să fie distrusă. Dumnezeu, băiete, folosește-ți mintea! Nu contează ce i-a făcut sau ce nu i-a făcut. Fata este ruinată. Și toată lumea știe asta. El își ridică privirea spre Nicholas cu o expresie ucigătoare pe chip. În afară de tine, se pare.

Cuvintele ascundeau o insultă, dar Nicholas decise să nu le ia în seamă.

– Eram în Edinburgh, domnule, rosti el cu vocea încordată. N-am știut nimic din toate astea.

– Știu. Îmi pare rău. Este o poveste foarte supărătoare. Lord Manston își trecu mâna prin păr. Știi că este fina mea.

– Da.

– Am jurat să o protejez. În biserică.

Cum tatăl lui nu era o fire deosebit de religioasă, Nicholas nu știa de ce avea atâta importanță locul în care își făcuse jurământul, dar tot încuviință din cap. Își duse paharul la buze, dar nu bău, folosind

paharul pentru a-și ascunde oarecum expresia în timp ce își privea tatăl.

Nu îl mai văzuse niciodată așa. Nu era sigur ce să înțeleagă.

– Nu pot permite să fie ruinată, zise cu hotărâre tatăl lui. Nu *putem* permite să fie ruinată.

Nicholas își ținu respirația. Mai târziu își dădu seama că plămânii știau ce creierul nu știa. Viața lui era pe cale să ia o întorsătură dramatică.

– Nu ne rămâne decât un singur lucru, spuse tatăl lui. *Trebuie* să te însori cu ea.

Capitolul 2

În mintea lui Nicholas se dezlănțui o învolburare de gânduri la auzul anunțului făcut de tatăl lui.

„Ce ai zis?”

„Ai înnebunit?”

„Trebuie să fi înnebunit.”

„Da, sunt sigur că ai înnebunit.”

„Stai un pic, am auzit bine?”

Toate culminând cu: „TU CHIAR AI LUAT-O RAZNA?”

Dar spuse doar atât:

– Poftim?

– Trebuie să te însori cu ea, repetă tatăl lui.

Dovedind că: A) Nicholas nu îl auzise greșit și B) că tatăl lui chiar o luase razna. Nicholas își bău coniacul pe nerăsuflăte.

– Nu mă pot însura cu Georgiana, zise el.

– De ce?

– Pentru că... Pentru că...

Erau atât de multe motive încât Nicholas nu le putea cuprinde pe toate într-o singură afirmație.

Tatăl lui își arcui o sprânceană.

– Ești însurat cu altcineva?

– Normal că nu!

– Ai *promis* că o să te însori cu altcineva?

– Pentru numele lui Dumnezeu, tată...

- Atunci nu văd nici un motiv pentru care să nu-ți faci datoria.
- Nu este datoria mea! răbufni Nicholas.

Tatăl lui îl privi lung și sever, iar el se simți din nou ca un copil muștruluit pentru o greșeală minoră.

Dar acum nu vorbeau despre ceva minor. Ci despre o căsătorie. Și deși căsătoria cu Georgiana Bridgerton poate – *poate* – era ce se cuvenea și era onorabil să facă, cu siguranță nu era *datoria* lui.

- Tată, încercă el din nou, nu sunt în măsură să mă însor.
- Ba cum să nu fii? Ai 27 de ani, ești sănătos, întreg la minte.
- Locuiesc într-o cameră închiriată în Edinburgh. Nici măcar nu am valet.

Tatăl lui flutură o mână în aer.

- Se rezolvă numaidecât. Putem să vă facem rost de o casă în New Town. Fratele tău îi cunoaște pe câțiva dintre arhitecții implicați în faza de proiectare. O să fie o investiție excelentă.

Pentru o clipă, Nicholas nu reuși decât să-l privească uluit. Tatăl lui vorbea despre investiții imobiliare?

- Poți să o consideri un cadou de nuntă.

Nicholas își duse mâna la frunte, folosindu-și degetul mare și pe cel mijlociu pentru a-și apăsa tâmpile. Trebuia să se concentreze. Să gândească. Tatăl lui continuă să vorbească, bătând apa în puiă despre cinste, datorie și chirii pe nouăzeci și nouă de ani, iar Nicholas simțea că îi explodau creierii.

- Ai idee ce înseamnă să studiezi la Medicină? întrebă el, cu ochii închiși în spatele mâinii. Nu am timp de o soție.

- Ea nu are nevoie de timpul tău. Are nevoie de numele tău.

Nicholas își dădu mâna la o parte. Se uită la tatăl lui.

- Tu vorbești serios.

Tatăl lui îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să spună: „N-ai ascultat ce am zis până acum?”

- Nu mă pot însura cu cineva cu intenția vădită de a o ignora.
- Sper să nu fie cazul, răspunse tatăl lui. Încerc doar să subliniez că implicarea ta în poveste nu trebuie să aibă efecte negative asupra vieții tale în acest moment esențial.

- Ai folosit o grămadă de cuvinte ca să-mi spui, de fapt, să fiu un soț rău.

- Nu, am folosit o grămadă de cuvinte ca să-ți spun, de fapt, să fii eroul unei domnișoare.

Nicholas își dădu ochii peste cap.

- După care pot să fiu un soț rău.

- Dacă vrei tu, rosti tatăl lui încet.

Nicholas nu era sigur cât timp îl privi pe tatăl lui fără să-i vină să creadă. Abia când își dădu seama că scutura încet din cap, se chinu să se întoarcă cu spatele. Se duse la fereastră, folosindu-se de moment pentru a-și concentra atenția în altă parte. Chiar nu voia să se uite la tatăl lui în clipa aceea. Nu voia să se gândească la el sau la propunerea lui nebunească.

Nu, nu era o propunere, nu-i așa? Era un ordin. Tatăl lui nu spusese: „Ai vrea să te însori cu Georgiana?”

Îi spusese: „Trebuie să te însori cu ea”.

Nu era același lucru.

- Poți să o lași în Kent, zise tatăl lui după un moment rezonabil de tăcere. Nu trebuie să te însoțească la Edinburgh. De fapt, probabil nici nu vrea să te însoțească la Edinburgh. Nu cred că și-a dorit vreodată.

Nicholas se întoarse.

- Desigur, asta depinde de tine, rosti tatăl lui. Tu ești cel care face sacrificiul.

- E atât de ciudat să mă gândesc că vrei să mă convingi în acest fel, spuse Nicholas.

Dar era limpede că vorbeau despre lucruri diferite pentru că atunci tatăl lui zise:

- Este doar o căsătorie.

La auzul cuvintelor, Nicholas pufni apăsător.

- Spune-i asta mamei, apoi întoarce-te la mine și spune-o din nou!

Expresia tatălui deveni irascibilă.

- Aici vorbim despre Georgiana. De ce opui atâta rezistență?

– Oh, nu știu... Poate pentru că mi-ai cerut să-mi las studiile, să străbat două țări și apoi, când am ajuns, nu mi-ai *sugerat* că aş avea cum să rezolv o problemă complicată. Nu m-ai întrebat ce părere am despre ideea unei căsătorii. M-ai invitat să iau loc și mi-ai ordonat să mă însor cu o femeie care îmi este aproape ca o soră.

– Dar *nu* este sora ta.

Nicholas se întoarce cu spatele.

– Încetează, spuse el. Te rog, încetează!

– Și mama ta crede că este cea mai bună soluție.

– Oh, Dumnezeu!

Îl încolțeau.

– Este singura soluție.

– Un moment, mormăi Nicholas. Își apăsă din nou degetele pe tâmpile. Simțea că îi bubuia capul. Am nevoie doar de un moment.

– Nu avem...

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai putea să taci o secundă ca să mă *gândesc*?

Ochii tatălui său se făcură mari, iar bărbatul făcu un pas înapoi.

Nicholas își coborî privirea spre propriile mâini. Tremurau. Nu mai vorbise niciodată cu tatăl lui așa. Nici nu s-ar fi gândit că era cu puțință una ca asta.

– Am nevoie de o băutură, mormăi el. Una potrivită de data asta. Se întoarce cu pași mari spre bufet și își umplu paharul aproape până la refuz. Tot drumul din Scoția până aici m-am întrebat, spuse Nicholas gânditor, care naiba putea să fie motivul pentru o chemare atât de misterioasă și totuși atât de imperativă. M-am întrebat dacă nu cumva a murit cineva.

– Niciodată n-aș...

– Nu, îl întrerupse Nicholas. Nu voia să audă comentariul tatălui. Acesta era discursul *lui*, sarcasmul lui și, pentru numele Domnului, avea de gând să-l rostească în ritmul lui! Nu, zise el din nou. Nu se putea să fi murit cineva. Tatăl meu nu ar scrie niciodată o misi-vă atât de enigmatică despre așa ceva. Dar ce altceva să fi fost? Ce să-l fi determinat să mă cheme într-un moment atât de nepotrivit?

Lord Manston deschise gura, dar Nicholas îl reduse la tăcere cu altă privire aspră. Deși *nepotrivit* nu descrie nici pe departe realitatea. Știai că lipsesc de la examene? Nicholas făcu o pauză, dar nu atât de lungă încât să dea de înțeles că întrebarea ar fi fost altfel decât retorică. Profesorii mei au fost de acord să le dau din nou când mă voi întoarce, dar bineînțeles că a trebuit să recunosc că nu știam *când* o voi face. Sorbi lung din coniac. Dumnezeu, *ce conversație* stânjenitoare! Nicholas se uită la tatăl lui, aproape provocându-l să-l întrerupă. Nu cred că au vrut să-mi permită să le amân, continuă el, dar a fost unul dintre momentele când îți este de folos să fii fiul unui conte. Nu ca să-ți faci prieteni, desigur. Pentru că nimănui nu-i place de tipul care își flutură rangul ca să scape de examene. Chiar dacă tipul ăsta este hotărât să susțină examenele la o dată ulterioară, deși nespecificată.

– Ți-am cerut deja scuze că trebuie să pleci de la studii, rosti Lord Manston cu o voce încordată.

– Da, spuse Nicholas pe un ton monoton, în scrisoarea ta extrem de detaliată.

Tatăl lui îl privi lung o clipă, apoi zise:

– Gata, ți-ai satisfăcut orgoliul?

– Pentru moment. Nicholas mai luă o gură din băutură, apoi se răzgândi. Mai avea un ultim lucru de adăugat. Dar recunosc că, dintre toate scenariile care mi-au trecut prin minte pe drumul spre casă, nu mi-aș fi închipuit niciodată că tatăl meu aproape că m-a promis drept soț.

– Te-am promis drept soț, repetă tatăl lui cu un pufnit ușor stin-gherit. Zici că ai fi o fată.

– Păi cam așa mă simt acum și trebuie să-ți spun că nu-mi place. El clătină din cap. Am un respect înzecit pentru toate femeile din lume care ne suportă când le spunem ce să facă.

Lord Manston pufni.

– Dacă ai impresia că am reușit vreodată să le spun mamei sau surorii tale ce să facă, te înșeli amarnic.

Nicholas puse paharul jos. Băuse destul. Nu era nici măcar ora prânzului.

– Și atunci de ce faci asta cu mine?

– Pentru că nu am de ales, răspunse tatăl lui. Georgiana are nevoie de tine.

– Ți-ai sacrifica fiul pentru fina ta.

– Nu fac deloc asta și o știi prea bine.

Dar așa se simțea. Se simțea de parcă tatăl lui își alegea copilul preferat, iar acela nu era Nicholas.

Nu era nici măcar un Rokesby.

Dar chiar și Nicholas trebuia să recunoască faptul că viețile familiilor Rokesby și Bridgerton erau strâns legate. Erau vecini de secole, dar generația de acum fusese cea care întărise cu adevărat legătura. Lorzii și doamnele erau cei mai apropiați prieteni, iar fiecare i se încredințase câte un fin din cealaltă familie.

Totul devenise cu atât mai oficial când fiul cel mai mare al familiei Rokesby se însurase cu fiica cea mai mare a familiei Bridgerton. Și apoi al treilea fiu Rokesby se însurase cu o verișoară Bridgerton.

Sincer, dacă luai un ghem de ață și arborele genealogic al celor două familii, descopereai o încrengătură incestuoasă din toate părțile.

– Trebuie să mă gândesc la asta, spuse Nicholas, pentru că era singurul lucru care putea opri, pentru moment, presiunea tatălui lui.

– Desigur, spuse tatăl lui. Înțeleg că vestea vine ca o mare surpriză.

Era puțin spus.

– Dar timpul este esențial. Trebuie să iei o decizie până mâine.

– Până mâine?

Tatăl lui reuși să pară că regreta când zise:

– N-avem ce face.

– Am fost pe drum aproape două săptămâni, prin cel puțin șase ploii torențiale, mi-am întrerupt studiile și mi s-a poruncit să mă însor cu vecina mea, iar tu nici măcar nu-mi poți acorda favoarea unor zile în care să mă gândesc la asta?

– Nu este vorba despre tine. Este vorba despre Georgie.

– Cum adică nu este vorba despre mine? aproape că răcni Nicholas.

– Nici nu o să știi că ești însurat.

– Tu chiar ai luat-o razna de-a binelea?

Nicholas era convins că nu mai vorbise niciodată așa cu tatăl lui. Nu ar fi îndrăznit niciodată. Dar nu putea să creadă cuvintele care ieșeau din gura tatălui său.

Tatăl lui trebuia să fi înnebunit. Una era să sugereze să se însoare cu Georgiana Bridgerton. Era un fel de logică à la Don Quijote. Dar să sugereze că actul în sine era lipsit de orice importanță, că Nicholas putea să-și vadă de viață de parcă nu ar fi luat-o de soție...

Oare contele își cunoștea măcar un pic fiul?

– Nu pot să vorbesc acum cu tine, rosti Nicholas.

Se îndreptă spre ușă, bucurându-se brusc că nu-și scosese cizmele pline de noroi.

– Nicholas...

– Nu. Te rog, nu. El își puse o mână pe tocul ușii, făcând o pauză ca să tragă aer în piept și să se liniștească. Nu avea încredere să privească înapoi la tatăl lui, dar spuse: Grija pe care i-o porți finei tale este demnă de toată lauda și poate... *poate* că te-aș fi ascultat dacă m-ai fi rugat.

– Ești supărat. Înțeleg.

– Nu prea cred. Disprețul total față de sentimentele propriului fiu...

– Este fals, se răsti tatăl lui. Te asigur că interesele tale au fost prioritare în minte mea. Dar nu ți-am dat limpede de înțeles deoarece îmi fac griji pentru Georgiana, nu pentru tine.

Nicholas înghiți în sec. Părea că fiecare mușchi din corpul lui stătea să plesnească.

– Eu am avut mai mult timp să mă obișnuiesc cu ideea, zise tatăl lui încet. Timpul face diferență.

Nicholas se întoarse cu fața spre el.

– Asta ți-ai dori pentru mine? O căsnicie fără dragoste, fără sex?